

ΙΠΠΟΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΑΛΕΞ. ΔΟΥΜΑ, ΠΑΤΡΟΣ

(Συνέχ. ἐξ τοῦ προηγουμένου)
— Πάμε στὸ νούμερο 21,
εἶτε στὸν κυβερνητὴ μὲ τὸνο

γεμάτο συγκρίματα.

Κατέβηκαν πολλές σκάλες, μαύρες καὶ ὑγρές, διέσχισαν πολλοὺς δόλους ὕψους μὲ τοὺς κίβλους τῆς κλιμάκας τοῦ Αἰάντη καὶ τέλος ὁ διοικητὴς τῆς φυλακῆς στάθηκε μπροστὸς σὲ μιὰ σιδερένια πόρτα.

— Ἐδῶ εἶνε, εἶπε. Δὲν βλέπω τὸ φύλακα. Θὰ βροῦμαι χωρὶς ἄλλο μὲς' στὸ κελλὶ. Μὰ ἔχω διπλὰ κλειδιά. Ἄς μπούμε!

Ἄνοιξαν πράγματι καὶ μπήκαν μέσα, ἐνῶ ἓνα φαναράκι ποὺ κρατοῦσε ὁ διοικητὴς, φώτιζε τὰ σκατάδια.

Ὁ Γαβριὴλ ἀντίκρισε τότε μιὰ φροντιστικὴ εἰκόνα, ἀπ' αὐτὲς ποὺ μόνο σὲ ἐμφύλιη μάχη νὰ δῆ κανεὶς. Ἀπὸ γιὰ τὸν νόμοματ' ὁ προεσὸς αὐτὸ κελλὶ εἶχε πέτορες, πέτορες μαύρες, ὑγρές, γεμάτες σαπίλα, γιατί βροσσοῦταν πρὸ γωνιῶν ἀπ' τὴν κοίτη τοῦ Σκουαίνα, τοῦ ὁποῖου τὰ νερά τὸ μισοπλημμύριζαν. Στὶς πέτορες αὐτὲς συνονότωναν σαῖνες καὶ ἄλλα φρονιάδη ἱεστέα. Ὁ μόνος ἄνθρωπος ποὺ ἀκουνοῦσαν ἐκεῖ, ἦταν ὁ κούτσος τοῦ νεροῦ ποὺ ἔσταζε κανονικά.

Καὶ βίωσε, ἐκεῖ μέσα ἔψυξαν δύο ἀνεθώπινα πλάσματα, ἀπ' τὰ ὁποῖα φώναζε τὸ ἓνα τὸ ἄλλο, θλιβερά καὶ σωτολά καὶ τὰ δύο...

Ὁ φύλακας, ἓνας γίγαντας μὲ ἀποβλακωμένο βλέμμα καὶ μὲ ὄχι πελιδνὴ, στεκόταν ὀρθος μέσα στὸ σκατάδι, κοιτάζοντας ἡλίθια τὸν φυλακισμένο ποὺ ἦταν πλαγισμένος στὴ γωνία σὲ μιὰ ἀχρηστοκομὴν, μὲ τὰ πόδια καὶ τὰ χέρια του δεμένα μὲ μιὰ ἀλυσιδέα, γαντζωμένη στὸν τοίχο. Ἦταν ἓνας γέρος μὲ λευκὴ γενειάδα καὶ μὲ λευκὰ μαλλιά. Ὅταν ὁ Γαβριὴλ μίσησε μέσα, φαινόταν σὰν νὰ κοιμάται καὶ δὲν κοινοῦθηκε καθόλου.

Μὰ ἔξαφνα ἀνασηρόθηκε καὶ ἀνοίγοντας τὰ μάτια του, κάρφωσε τὸ βλέμμα του στὸν Γαβριὴλ.

Τοῦ ἦταν ἀναγορευμένο μὲ μίσημα, μὰ μίσησε τὸ τροσεῖο καὶ μεγαλοσηπέε βλέμμα του. Ὁ Γαβριὴλ εἶχε γοητευθεῖ καὶ ἐνῶ ὁ κυβερνητὴς ἐπιθεωροῦσε ὄλες τῆς γωνιῆς τοῦ κελλοῦ, αὐτὸς ἔβλεπε χαρμονέως στὴ γῆ, χωρὶς νὰ προνοῖ, χωρὶς νὰ κοινοῦται καθόλου. Δὲν μποροῦσε ν' ἀποκοῖσει τὸ βλέμμα του ἀπὸ τὰ μάτια τοῦ καταδίκου ποὺ ἔβγαλαν φλόγες.

Ὁ φυλακισμένος δὲν κίταζε πρὸς τὸν ἐπισκέπτη του μ' ἀδυσωσία. Σὲ μιὰ στιγμή μάλιστα ἔκανε μιὰ κίνηση καὶ ἀνοῖξε τὸ στόμα του σὰν νὰ ἤθελε νὰ μιλήσει. Μὰ τὴν ἴδια στιγμή ὁ κυβερνητὴς γύρισε πρὸς τὸ μέρος του. Τότε ὁ καταδίκος θὰ θινθῆκε χωρὶς ἄλλο τὴν ποσειδὸν τιμωρία ποὺ τὸν ποιοῦσε ἂν μιλοῦσε καὶ ἓνα πρὸς γωνιόλεο ἀπλόθηκε στὰ γόνατά του. Σοφίστηκε τὰ μάτια του καὶ πλάγισε πάλι, παίρνοντας τὴν πρώτη του ἀμνησία.

— Ὁ! ἂς ἀνώνυμο ἀπὸ δῶ! εἶπε ὁ Γαβριὴλ στὸ διοικητὴ τῶν ἀνισωθῶν. Πρὸς Θεοῦ, ἂς ἀνώνυμο! Θέλω ν' ἀναγνωρίσω καθαρὰ ἄδρα καὶ νὰ ἀντινοῦσω τὸν ἥλιο...

Παραμαρτυρὰ, ὁ νεαρὸς εὐτατοῦδης μόνον ἔσαν βροῦθηκε ἔξω στὸ δόκιμο, ἀνέβηκε στὸ πλάτσο καὶ στὸ δόκιμο, ἀνέστησε τὴν κλίση του. Ὅσοτεν, ἡ κοινὴ ἀπαρτία ποὺ εἶχε ἀντικρῶσει πρὸ ὀλίγου, ἐξακολοῦθοῦσε νὰ τὸν παραδιόταν ὀλόκληρη τὴν ἡμέρα.

Καί τι εἶπε μέσα του, ὅτι ἡ μοῖρα τοῦ δυστηγμένου αὐτοῦ φυλακισμένου συνδεόταν στενά μὲ τὴ δική του καὶ ὅτι εἶχε περάσει ἐκεῖ κάτω στὸ ἰσόγειο τῆς φυλακῆς μιὰ ἀπὸ τίς τραγικότερες στιγμὲς τῆς ζωῆς του. Στὸ τέλος, κοινοῦμένος ἀπὸ τὰ μυστηριώδη αὐτὰ προσεθήματα, διευθύνθηκε πρὸς τὸ παλάτι μὲ τὸ κεφάλι σωφρῶ.

X

ΓΑΒΡΙΗΛ ΚΑΙ ΑΡΤΕΜΙΣ

Σύμφωνα μὲ μιὰ συνήθεια ποὺ ἐπαγοῦσε ἀπὸ τὴν ἐποχὴ τοῦ Φραγκίσκου Α', πρὶν φορῆς τὴ βδομάδα, ὁ βασιλεὺς, οἱ μεγαλοκόμοι καὶ ὄλες ἡ κοινὴ τῆς Αἰθῆς συγκεντροῦντο στὸ βράδυ στὰ δωμάτια τῆς

βασιλείας. Ἐκεῖ συζητοῦσαν γιὰ τὰ ἐπιτήματα τῆς ἡμέρας μὲ κάθε ἐλευθερία, καὶ εἶπει χαροῦντοσαν σὲ μικρὲς συντροφίες, στὶς ὁποῖες κάθε εὐτατοῦδης διάλεγε γιὰ συντροφισσά του τὴν ἐκλεκτὴ τῆς καρδιάς του. Κατὰ ἐπακολοῦθοῦσε χορὸς ἢ θεατικὴ παράσταση.

Σὲ μιὰ συνέντευξη αὐτοῦ τοῦ εἶδους, ἔπρεπε νὰ παραπαθῆ τὸ ἴδιο βράδυ ὁ Γαβριὴλ. Παρὰ τὴ συνήθειά του, ὁ φίλος σπολιττρε καὶ ἀνοματίσθηκε γιὰ νὰ μὴν ἴσπερῆ σὲ τίποτε ἀπὸ τοὺς ἄλλους εὐγενεῖς στὰ μάτια τῆς ἐκλεκτῆς του.

Ὅσοτεν, ἡ γορὰ τοῦ Γαβριὴλ ἦταν ἀνώριμη μὲ κάποια ἀνησυχία. Μετὰ ὀλίγα λόγια ποὺ εἶπε ἀνώριμα γύρω του γὰ τὸν ποσειδὸν τῆς Ἀστέμδος, εἶχαν τωσάξει βαθεῖα τὴν ψυχὴ του. Εἶχε μάθει πρὸς ἐπισκόπειο νὰ τὴν παντοῖοιμον μὲ τὸν Φραγκίσκο ντὲ Μονμουσακού. Μὰ θὰ τὸν ποσειδῶσε τάχα ἡ Ἀστέμης ἀπ' αὐτόν;

Ἡ ἀμωβελίος αὐτὲς τοῦ ἔδειξαν τὴν καοδιά, ὅταν καὶ, μὲ πολλοὺς ἄλλους εὐγενεῖς, ἔκανε τὴν εἰσοδὸ του στὰ διαμερίσματα τῆς βασιλείας.

Μὲ τὴν πρώτη ματιὰ ποὺ ἔσπεξε, ὁ Γαβριὴλ διέκρινε τὴν Ἀστέμδα, ἡ ὁποία καθόταν δίπλα στὴ Μαρία Στουαρτ. Θὰ ἤθελε νὰ τὴν πλησίσσει ἀμέσως, μὰ αὐτὸ θὰ ἦταν κάπως τολμηρὸ καὶ ἀσυνετό. Ἐτσι περιμένε νὰ τοῦ δοθῆ ἡ κατάλληλη στιγμή. Ἐπινοῦται-εὶ ἀρχος νὰ κουνετιάζη μ' ἓνα λεπτὸ καὶ χλοιδ νεαρὸ κούρο, στὸν ὁποῖο ἡ τύχη ἔφερε κοντὰ του. Μὰ ἀφοῦ κουνετιάζειαν κλίσηση ὄρα νὰ διάφορα ἀσημαντὰ ἐπιτήματα, ὁ νεαρὸς εὐγενὴς ρώτησε τὸν Γαβριὴλ:

— Πρὸς ποῖον λακόν ἔχοι τὴν τιμὴ νὰ ἰδιώω, κύριε;

— Ὀνομάζομαι ἰσοκόμης ντ' Ἐξμέε, ἀπάντησε ὁ Γαβριὴλ. Καὶ σεις, κύριε;

— Εἶμαι ὁ δοῦξ Φραγκίσκος ντὲ Μονμουσακού.

Ἄν τοῦ εἶπε: «Εἶμαι ὁ δαῖβλος» ὁ Γαβριὴλ δὲν θὰ ἔπνευθε νὰ φύγη ἀπὸ κοντὰ του μὲ μεγαλειότερο τούλιμο. Ὁ Φραγκίσκος, ὁ ὁποῖος δὲν σμωτίζεαν καθόλου γιὰ τὴν ἀντιλήψή του, ἔβλεπε κατὰ-πληρωτος, βλέποντάς τον νὰ φεύγη ἔτσι ἀτόπουα ἀπὸ κοντὰ του. Μὰ ἐπειδὴ δὲν τοῦ ἔβλεπε νὰ βρωπαῖζη τὸ μαλλὸ του μ' αἰνίγματα, δὲν σοσιτίσθηκε περισσότερο μὰ βοῆ τὴ λύση τοῦ μυστηρίου.

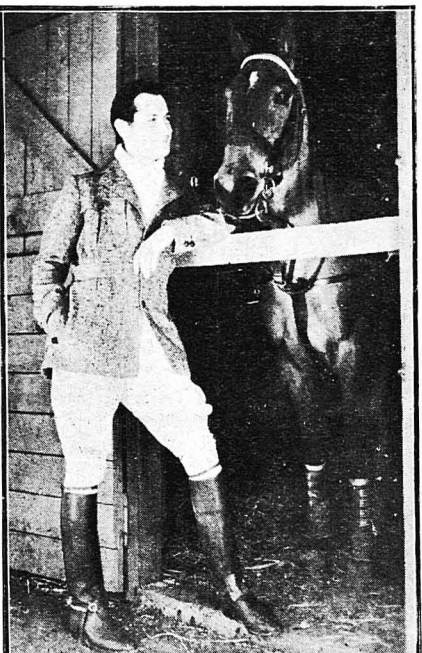
Ὁ Γαβριὴλ, σέβασμας, διεθῆθηκε πρὸς τὴν Ἀστέμδα ντὲ Κάστρο, μὰ δὲν μποροῦσε νὰ ποσειδῶσει ὡς αὐτὴ, γιατί βλοὶ οἱ εὐγενεῖς εἶχαν συνεννοηθεῖ ἔξαφνὰ κοντὰ στὸ βασιλεῖα καὶ τοῦ ἔσκαλαν τὸ δόκιμο. Ὁ Φραγκίσκος Β' τοῦς ἀνένομελε τὴ στιγμή ἐκεῖνη, ἔτι, θέλοντας νὰ κἀνη μιὰ ἐπιλήξει στὲς κίβρες, εἶχε δια-ἄξει νὰ σπύσαν μιὰ σπηλὴ στὴ γαλεορία τῶν ἀνετατόμων, ὅπου καὶ ποσειδῶσαν σὲ λίγο μιὰ πεντάκοπη κωμοδία σὲ στίχους τοῦ Ἀντωνίου ντὲ Μπίτο μὲ τὸν τίτλο «Ὁ Γενναῖος». Ἡ εἰδὴνος αὐτὴ ἔβλεπε, ὅπως ἦταν φημνὸ, δεκτὴ μὲ γενικὲς ἐπιδοκιμασίες. Κατὰρον οἱ εὐγενεῖς ἔδειξαν τὸ γέλο τους σὲς κίβρες γὰ νὰ τὴς συνδεῖσων ὡς τὴ γαλεορία, ὅπου ἦταν ἡ σπηλὴ. Μὰ ὁ Γαβριὴλ ἔφτασε πολὺ ἀργὰ κοντὰ στὴν Ἀστέμδα γιὰ νὰ τῆς προσφέρῃ τὸ μπλότσο του καὶ ἔτσι περιορίστηκε νὰ τοποθετηθῆ κοντὰ τῆς, κοντὰ στὴ βασιλίσσα.

Ἡ Αἰκατερίνη τὸν Μεδίκων τὸν εἶδε καὶ ἀμέσως τὸν προσμίλεσε πλάι τῆς.

— Κύριε ντ' Ἐξμέε, τοῦ εἶπε, γιατί δὲν σὰς εἶδομε στὸς σημερινοὺς ἀγώνες;

— Μεγαλειοτάτη, ἀπάντησε ὁ Γαβριὴλ, τὰ καθήκοντα ποὺ ἡ Αὐτοῦ Μεγαλειότης μοῦ ἔκανε τὴν τιμὴ νὰ μοῦ ἀναθέσῃ, μ' ἐμπόδισαν.

— Τόσο τὸ χειρότερο, εἶπε ἡ Αἰκατερίνη μ' ἓνα γοητευτικὸ χαμόγελο, γιατί εἶσθε ἀσφαλῶς ἓνας ἀπὸ τοὺς πρὸ λαμπροῦς καὶ γενναίους ἰσπότης μου. Νικήσατε χθὲς τὸν βασιλεῖα, πράγμα ποὺ κανεὶς σκεδὸν ὄς τώρα τὸ πέτυχε. Θὰ αἰθανόμουν μεγάλη εὐχαρίστηση ἂν ἔβλεπα σήμερα καινοῦργους θραϊκόβους σας.

Ἐνας ἀπόγονος τοῦ ἥρωός μας κόμητος Γαβριὴλ ντὲ Μοντυγομερῦ, ὁ περιφρμος ἡθοποιὸς τῆς «Μετρὸ Γκόλντουϊν Μάγιερ», Ροβέρτος Μοντυγομερῦ.

